

Associació Dones No Estàndards

Telefono: 93 458 39 82 / 93 458 45 97

c/ Sant Antoni Maria Claret nº 31 entresol.

Local Activitats, c/ d'En Grassot 56-58 Baixos 08025 Barcelona

www.donesnoestandards.cat - www.teatrenoestandard.cat

donesnoestandards@hotmail.com mcarmeriu@hotmail.com

MARIA CARMERIU PASCUAL

Llicenciada en Psicologia i Pedagogia per la Universitat Autònoma de Barcelona. Diplomada en Estudis Superiors. Especialitzats en Psicologia Social Crítica per la Universitat Autònoma de Barcelona. Professora de L'Institut Joan Salvat Papasseit de Barcelona. Presidenta de L'Associació Dones no Estàndards. Membre del Consell Executiu de les persones amb discapacitat a l'Ajuntament de Barcelona (Triada per sufragi universal votants 136.311 persones amb discapacitat). Secretària de la Junta Directiva de COCEMFE Catalunya 1000 a 2016. Experta en el Consell d'Europa en Dona i Discapacitat. Experta en l'elaboració del VI Pla d'Acció i Desenvolupament de les Polítiques de Dones de la Generalitat de Catalunya 2008-11 i. Membre permanent del Consell Nacional de Dones de Catalunya. Representant del Consell Nacional de Dones de Catalunya a Nacions Unides en la convocatòria sobre L'Estatut de les Dones (2000-2005-2006-2010) i autora de diversos llibres. Membre de la Permanent del Consell de Participació de la Dona de l'Estat espanyol. Membre de L'Observatori de Violència de la Dona de L'estat Espanyol.

HOMES

DONES

<p>Se'ls educa perquè puguin treballar segons les seves possibilitats.</p>	<p>No se li dóna formació; poques dones majors de quaranta anys saben llegir i escriure.</p>
<p>S'intenta que tingui independència econòmica.</p>	<p>Se'ls ensenya les tasques domèstiques que creuen més apropiades per a ella, però que no agraden a ningú. A més no són cotitzades.</p>

Se l'ajuda a buscar parella.

La major part de la vida la passen amb gent gran, amb els avis de petites i amb els pares grans.

La família és còmplice per buscar parella.

S'intenta que no tinguin parella.

S'intenta per tots els mitjans que siguin pares.

Se les tanca a casa perquè no tinguin cap relació masculina, i se les esterilitza sense consentiment.

Si es casa amb una dona amb discapacitat, serà quan sigui gran i hagi exhaurit les possibilitats de trobar una parella sense discapacitat.

Hi ha poques dones amb discapacitat casades. A més, quan es produeixi la discapacitat hi ha un elevat risc de ruptura matrimonial o abandó.

Per casar-se es busca a una dona poc intel·ligent i que faci coses que ell no pot.

No se'ns informa sobre la nostra sexualitat, ni els mètodes anticonceptius

Se'ls reconeixen les seves necessitats sexuals acompanyant, de vegades, a un prostíbul.

Són assetjades i violades en un percentatge alt per familiars, personal sanitari o cuidadors. En cas de quedar embarassades, l'avortament se'ls exigeix.

Que el seu cos no sigui estètic convencionalment, no té excessiva importància.

S'exhibeixen els seus cossos en clíniques i hospitals i s'experimenta amb elles sense consentiment de les afectades

Les operacions estètiques gairebé no és practiquen.

Es practiquen intervencions quirúrgiques desmesurades per aconseguir que s'assemblin al màxim al patró normal

Es fa el possible perquè sigui independent a nivell econòmic.

Se la fa econòmicament dependent de la família.

La seva germana es fa càrrec d'ell.

En general els seus germans no es relacionen bé amb ella.

Se'ls tracta com a homes.

Se les tracta de forma infantil.

El tracte social i familiar és despectiu, però està en l'àmbit públic.

El tracte de la societat i de la família és de sobreprotecció i maltractament a la vegada. Però sempre que estigui en l'àmbit privat.

Gairebé sempre se'ls cuida, mai cuida ell als seus pares. Si es dóna el cas, és generalment una germana la qual té cura dels pares i d'ell.

Té cura dels seus pares com pot, quan són més grans i fins que moren; encara que a ella no l'hagin tractat bé.

Poden tenir parella i fills i, si no, una germana cura d'ell.

Al final queda sola. Amb la pensions no contributives de 314€ al més es cobreix les seves necessitats com pot fins que mor.

Resum del greuge econòmic de les DONES amb discapacitat, Editat per l'Institut Municipal de Persones amb discapacitat, 2007

Tipus de discapacitat	Perfils	Costes anuals Dones	Costes anuals Homes	Costes anuals Dones
Discapacitat Física	Grup 1	24.630€	19.507€	5.123€
	Grup 2	43.267€	38.144€	5.123€
	Grup 3	54.405€	49.282€	5.123€
Discapacitat intel·lectual	Grup A	16.944€	11.821€	5.123€
	Grup B	32.371€	27.248€	5.123€
	Grup C	42.414€	37.291€	5.123€
Discapacitat visual	Resta visual	13.613€	8.490€	5.123€
	Ceguesa total	28.476€	23.353€	5.123€
Discapacitat auditiva	Llengua oral	17.285€	14.724€	2.561€
	Llenguatge de signes	16.752€	14.190€	2.562€
Malaltia mental	Grup X	10.439€	13.001€	-2.562€
	Grup Y	22.621€	25.183€	-2.562€
	Grup Z	32.664€	35.226€	-2.562€

PROTOCOL DE SALUT, DONES AMB DISCAPACITAT

<http://www.spora.ws/cat/projecte/veure/40/do-de-violencia-masclista-i-dones-amb-discapacitat>

LA SEXUALITAT I LES DONES AMB DISCAPACITAT

1. SEDUEIX:

- Una dona grassa.
- Una dona grassa i baixa.
- Una dona grassa, baixa i negra.
- Una dona grassa, baixa, negra i vella.
- Una dona grassa, baixa, negra, vella i discapacitada

**¿Existeix un espai i un
temps per a elles?**

On?

Dins la morbositat?

Existeix, aleshores un espai i un temps per a la seducció per a nosaltres?

I QUÈ ÉS LA SEDUCCIÓ?

És aquella atracció que sentim al conèixer una persona que sembla tenir alguna cosa nova i desconeguda i atractiva, que no sabem el que és, però que ens arrossega cap allò per l'interès que ens desperta conèixer-la.

Potser aquí existeix una mica de **llibertat**, contràriament al que es creu, una persona que sigui d'alguna manera **diferent** es el que ens **atrau**, el que coneixem, el convencional ja té un significat, i encara que es conegut i valorable, pot ser avorrit i monòton.

Existeix un espai i un temps per flirtejar?

Les dones no estàndards pensem que, encara que ho tenim complicat, sí que existeix, és aquest petit espai de llibertat que tenim els humans per contactar amb cossos, i persones diferents dels convencionals, ja que gairebé cap té el cos d'una dona o home com els dels anuncis.

**ES COMPLICAT PER MOLTS
FACTORS DELS QUALS EN
PODEM ENUMERAR UNS
QUANTS**

1. La **vergonya social** que suposa tenir una **parella amb discapacitat** per la majoria de la població que és convencional.

Si existeix, aquesta relació es tendeix a mantenir-la oculta. Molts dels espais públics: escoles, universitat, treball, balls, carrer, bars, agències matrimonials, clubs nocturns, prostíbuls, etc. No són accessibles.

2. La creença vers les dones amb discapacitat, és que no tenim sexe.

3. Creuen del nostre cos, coses molt estranyes pel desconeixement.

4. Quan anem el metge, mai ens pregunten si coneixem el nostre cos, nosaltres mateixes, es a dir si ens el toquen per aconseguir el plaer.

5. Les persones, sexòlogues que pretenen formar-se sobre el tema només saben teoria no ho han practicat mai, i el que imaginem tan sols és un constructe teòric.

6. Quasi cap dona no estàndards va a revisions ginecològiques, i quan hi anem, no tenim una bona acollida.

Hem de diferenciar dos aspectes de la sexualitat:

1. La necessitat de ser objecte de desig

2. La necessitat fisiològica

Vinculades a la persona adulta, però molt separades en el pensament androcèntric

L'Androcentrisme

Desenvolupant un mercat del sexe separant ho fisiològic de la persona

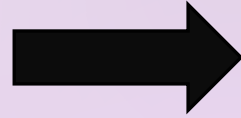
Mètode de concebre la descarrega fisiològica com una pulsio incontrolada, no tan sols en la seva necessitat de satisfacció sinó inclús acceptant algunes transgressions morals entorn a les dones

SEPARANT
COS I
PERSONA

PATIM MÉS EL
NOSTRE COS
QUE EL GAUDIM

EN EL NOSTRE
MÓN
POSTMODERN

EL COS ÉS UN
SIGNIFICANT PLE DE
CONTINGUT I DE
VALOR: VALOR
CONVENCIONAL I
ECONÒMIC

***I nosaltres amb el nostre tecno-cos
que fem?***

La manca gairebé total d'informació **sexual** i de mètodes anticonceptius, tant per part de les dones amb discapacitat i dels metges (subjectes a la idea de la normalitat pel que suposa de comoditat), sense cap mena de reflexió és una **barrera important.**

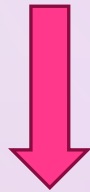
L'espai i el temps pe alternar amb persones a les quals seduir són accessibles a les persones amb discapacitat?

Els llocs han de ser sense barreres arquitectòniques, s'ha de tenir la possibilitat de sortir de casa i tenir amics.

Les dones amb discapacitat, diguin el que diguin, sentim l'orgasme i a més a més ens agrada molt sentir-ho, així que qui vulgui saber-ho, que ens sedueixi i tingui una relació sexual amb nosaltres, sinó ell s'ho perd, però a més a més si no té aquesta relació, no pot saber si sentim l'orgasme, no un sembla?

De necessitats fisiològiques tenim exactament les mateixes que qualsevol persona. Quan es parla de sexe i discapacitat es pensa en dificultats.

Això és **ERRONI**

En vers de les dones amb discapacitat no existeixen estudis ni tampoc se les prepara per a la seva vida sexual adulta.

La pràctica de la sexualitat és una necessitat per a qualsevol persona madura sexualment i per això hauríem de donar el màxim de facilitats perquè qualsevol persona pugui accedir a ella

- I per últim citar a Oloteo, de l'antiga Grècia segons Assumpció Fenoll, que deia que un, *no es pot considerar home fins que manté una relació sexual amb una dona balbada.*
- La intervenció i les estratègies per millorar les relacions sexuals haurien d'anar encaminades a la **població en general.**

Hem de saber gaudir la sexualitat amb les persones que desitgem siguin com siguin i de forma natural.

No estarem en una societat compulsiva en la que no se'ns deixa gaudir del nostre cos?

- Maltractant-lo per aconseguir que sigui un cos com el dels anuncis, prim, jove, etc.
- Si gaudim amb la relació d'una altra persona agradable (sigui com sigui aquesta persona) i arribem al màgic moment de l'orgasme, descobrirem la bellesa i el fantàstic que es el nostre cos i la nostra vida.